

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 451/2021-47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **GPA Kováč s. r. o.**, IČO 36 682 152, Partizánska 1280/10, Dubnica nad Váhom, zastúpenej **URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o.**, advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 160/2016 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa v poradí druhou ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 160/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Prvú ústavnú sťažnosť sťažovateľky na prieťahy v napadnutom konaní ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 74/2021 z 9. februára 2021 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Sťažovateľka sa následne obrátila na Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) a na základe jednostranného vyhlásenia vlády Slovenskej republiky z 31. augusta 2021 a mimosúdneho vyrovnania jej bolo priznaných 2 850 eur ako náhrada nemajetkovej ujmy a trov konania.

2. Z opakovane podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalovanej v 2. rade je účastníčkou sporu o náhradu škody na zdraví a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch na základe žaloby podanej žalobcom 7. novembra 2016. Sťažovateľka uviedla, že sa

nestotožňuje s argumentáciou ústavného súdu uvedenou v uznesení sp. zn. IV. ÚS 74/2021, keďže postup okresného súdu bol a stále je neefektívny a nesústreďený, vedenie konania je nehospodárne a zaťažuje strany sporu dodatočnými trovami za právne zastúpenie, keďže napadnuté konanie trvá do dňa podania v poradí druhej ústavnej sťažnosti už 4 roky 7 a mesiacov bez čo i len neprávoplatného rozhodnutia v merite veci na súde prvej inštancie.

2.1 Sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť doplnila podaním z 13. augusta 2021, v ktorom opakovane uviedla, že napadnuté konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené, a zároveň rozšírila petit svojho pôvodného návrhu tak, aby ústavný súd vo svojom náleze vyslovil porušenie práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru (námetka sťažovateľky vo vzťahu k porušeniu jej práva podľa čl. 13 dohovoru nebola sťažovateľkou bližšie odôvodnená, pozn.).

2.2 Ďalšie obsahovo totožné písomné doplnenia ústavnej sťažnosti zo 7. septembra a 7. októbra 2021 smerovali k zdôrazneniu pretrvávajúceho stavu právnej neistoty sťažovateľky a z toho vyplývajúcej dôvodnosti podanej ústavnej sťažnosti.

2.3 Písomným podaním z 12. októbra 2021 sťažovateľka oznámila ústavnému súdu, že vo veci jej prvej ústavnej sťažnosti (bod 1 predposledná veta) na základe jej sťažnosti predloženej Európskemu súdu pre ľudské práva pristúpila Slovenská republika so sťažovateľkou k uzavretiu mimosúdnej dohody (k tomu pozri aj bod 9 odôvodnenia tohto rozhodnutia).

2.4 V ostatnom doplnení ústavnej sťažnosti z 8. novembra 2021 sťažovateľka uviedla, že dĺžka napadnutého konania (5 rokov a 1 deň) je v rozpore s judikatúrou ESĽP vo veci Obluk proti Slovenskej republike a toto konanie stále trvá, „... je len na súde prvej inštancie a to bez čo i len neprávoplatného rozhodnutia v merite veci a čo i len bez neprávoplatného rozhodnutia o náhrade trov konania...“.

3. Sťažovateľka z dôvodu dĺžky napadnutého konania vedeného na okresnom súde ako súde prvej inštancie opätovne žiada ústavný súd, aby nálezom vyslovil porušenie ňou namietaných práv (bod 1), prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov, priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie 4 000 eur a náhradu trov konania v sume 921,80 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka aj vo svojej druhej ústavnej sťažnosti rozsiahlo uvádza, v čom spočíva naplnenie predpokladov prípustnosti ústavnej sťažnosti a v čom vidí splnenie predpokladov na vyslovenie porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, poukazujúc na judikatúru ústavného súdu a ESĽP. V podstatnej časti svojej ústavnej sťažnosti uviedla, že napadnuté konanie je poznačené zbytočnými prieťahmi, keďže ani po viac ako 4 rokoch a 7 mesiacoch nie je vo veci vydané právoplatné meritórne rozhodnutie.

5. V nadväznosti na uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 74/2021 z 9. februára 2021, ktorým bola odmietnutá v poradí prvá ústavná sťažnosť sťažovateľky, táto upriamila pozornosť na to, že okresný súd do momentu prípravy druhej ústavnej sťažnosti sťažovateľky vo veci nenariadil žiadne pojednávanie. Termín pojednávania určený na 14. január 2021 bol okresným súdom zrušený tak z dôvodu prijatých pandemických opatrení, ako aj z dôvodu podaného odvolania sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu, ktorým zastavil konanie proti žalovanému v 1. rade (k tomu pozri bod 19 odôvodnenia uznesenia IV. ÚS 74/2021 z 9. februára 2021, pozn.). V tejto súvislosti

sťažovateľka zdôraznila, že Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozhodol o podanom odvolaní sťažovateľky uznesením č. k. 6 Co 10/2021-1283 z 23. marca 2021, ktorým uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a spis sa od 15. apríla 2021 nachádza na okresnom súde. Pretrvávajúcu nečinnosť okresného súdu vidí sťažovateľka v tom, že na prejednanie veci nie je určený termín pojednávania, a teda je zrejmé, že napadnuté konanie na súde prvej inštancie nebude skončené v dohľadnej dobe. Domnieva sa, že aj keby súd vo veci rozhodol na najbližšom pojednávaní, s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou podá neúspešná strana proti rozhodnutiu odvolanie, čím sa opätovne predĺži čas vedenia napadnutého konania pred okresným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou opakovane podanej ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľky (bod 1 tohto rozhodnutia) postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

7. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

8. Súčasne ústavný súd opakovane pripomína, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje judikatúru a vychádza z judikatúry ESLP k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno namietané porušenie označených práv (t. j. podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) posudzovať v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti spoločne (m. m. IV. ÚS 120/2018).

9. Z obsahu spisového materiálu je nesporné, že ústavný súd prvú ústavnú sťažnosť sťažovateľky uznesením č. k. IV. ÚS 74/2021 z 9. februára 2021 (právoplatným 4. marca 2021, pozn.) odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Sťažovateľka svoju nespokojnosť premietla do podania sťažnosti v konaní pred ESLP podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (sťažnosť vedená ESLP pod č. 1502/21, pozn.). Slovenská republika jednostranným vyhlásením z 31. augusta 2021 pristúpila k mimosúdnemu vyrovnaniu a ukončeniu prípadu v konaní o sťažnosti pred ESLP (tzv. zmierlivé urovanie, pozn.) a zaviazala sa zaplatiť sťažovateľke sumu 2850 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy a trov konania.

9.1 Napriek minimálnemu časovému odstupu od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o prvej ústavnej sťažnosti č. k. IV. ÚS 74/2021 z 9. februára 2021 predložila sťažovateľka 7. júna 2021 ústavnému súdu svoju v poradí druhú ústavnú sťažnosť.

9.2 Vzhľadom na skutočnosť, že v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 74/2021 nebolo ústavným súdom zistené a vyslovené porušenie namietaných práv sťažovateľky, ústavný súd by mal na podklade druhej ústavnej sťažnosti posudzovať napadnuté konanie od jeho začiatku (m. m.

II. ÚS 535/2017). V konkrétnom prípade sťažovateľky tomu však tak nie je, keďže zo strany Slovenskej republiky zmierlivým urovnaním a vyplatením sumy 2 850 eur došlo k dovŕšeniu ochrany práva sťažovateľky namietaného podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní o sťažnosti pred ESĽP, čím sťažovateľka stratila status poškodenej strany. Na tomto základe ústavný súd vymedzil časový rámec svojho prieskumu na postup okresného súdu v období od priznania mimosúdneho vyrovnania, pričom zohľadnil aj obdobie od právoplatnosti uznesenia ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 74/2001, teda od 4. marca 2021 až dosiaľ.

10. Ústavný súd vo fáze predbežného prerokovania druhej ústavnej sťažnosti sťažovateľky k posúdeniu opodstatnenosti jej tvrdení o pretrvávajúcej nečinnosti okresného súdu považoval za potrebné vyžiadať si stanovisko okresného súdu. Okresný súd vo svojom vyjadrení č. k. Spr 525/2021 z 18. júna 2021, súčasťou ktorého je aj chronologický prehľad procesných úkonov, uviedol, že v konaní nevznikli obdobia nečinnosti, a to ani krátkodobej. Poukázal na pandemickú situáciu spojenú s ochorením Covid-19 (výnimočný stav vyhlásený od 16. marca 2020 s následným predĺžením, pozn.) a z toho vyplývajúcu nemožnosť vec prejednať na riadne nariadených pojednávaniach (22. októbra 2020, 14. januára 2021, pozn.). Podľa okresného súdu k samotnej dĺžke konania prispieva počet subjektov na oboch stranách a účasť intervienta, ktorí aktívne predkladajú v napadnutom konaní svoje vyjadrenia a navrhujú vykonanie ďalších dôkazov, čo si vyžaduje opakované doručovanie ich vyjadrení navzájom. Ďalšou okolnosťou ovplyvňujúcou dĺžku konania je skutková náročnosť vedeného sporu a nevyhnutnosť vypracovania dvoch znaleckých posudkov s následným výsluchom znalcov, pričom aktuálne sa vec nachádza v štádiu prípravy pojednávania.

11. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (napr. I. ÚS 358/2019, I. ÚS 85/2021).

12. Ústavný súd zo sťažovateľkou predostretého skutkového stavu (bod 2 a 5 odôvodnenia tohto rozhodnutia) nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by preukazovali nečinnosť alebo nesústredený a nehospodárny postup okresného súdu takej intenzity, ktorá by ústavnému súdu umožňovala dospieť k záveru o porušení sťažovateľkou namietaných práv. Ústavný súd sa v tomto konaní v celom rozsahu stotožňuje už so skôr predneseným právnym posúdením skutkového stavu napadnutého konania a prijatým právnym záverom ústavného súdu v konaní o prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľky (vo veci sp. zn. IV. ÚS 74/2021, pozn.). Podľa názoru ústavného súdu, vychádzajúc z opísaných skutočností, bez ďalšieho je možné konštatovať, že ústavná sťažnosť bola podaná s minimálnym časovým odstupom od posledného rozhodnutia ústavného súdu (3 mesiace), čo samo osebe možno považovať za dostatočný dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

13. Sťažovateľka vo všeobecnej rovine vníma nečinnosť okresného súdu v tom, že nenariadil pojednávanie, a opakovane akcentuje, že po dobu viac ako 4 rokov a 7 mesiacov nebolo vo veci vydané hoci len neprávoplatné meritórne rozhodnutie. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa nečinnosti okresného súdu ústavný súd uvádza, že po vrátení súdneho spisu z ústavného súdu (15. februára 2021) tento 16. februára 2021 predložil vec na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu č. k. 16 C 160/2016 z 15. decembra 2020 krajskému súdu, ktorý uznesením č. k. 6 Co 10/2021-1283 z 23. marca 2021 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Okresný súd bezprostredne po vrátení súdneho spisu krajským súdom 13. apríla 2021 realizoval procesné úkony doručovania uznesenia sporovým stranám (14. apríla 2021, pozn.). Okresný súd 11. júna 2021 požiadal o súčinnosť znalecký ústav na účel zabezpečenia osobnej účasti znalcov na pojednávaní a možnosti nariadenia jeho termínu. Plynulosť v postupe okresného súdu potvrdzuje aj riadne prejednanie veci na pojednávaniach, ktoré boli nariadené v primeraných časových intervaloch (9. septembra 2021 a 21. októbra 2021). Ako vyplýva z obsahu zápisnice z pojednávania uskutočneného 9. septembra 2021, okresný súd konal v neprítomnosti sťažovateľky a jej právneho zástupcu, ktorému súd opakovane oznámil, že jeho žiadosti o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie s iným pojednávaním nevyhovie. Na tomto pojednávaní sa uskutočnil výsluch prítomných znalcov znaleckého ústavu a z dôvodu potreby doplnenia dokazovania výsluchom žalobcov v 2. – 4. rade bolo pojednávanie odročené. Pojednávanie určené na 21. október 2021 sa riadne uskutočnilo, okresný súd sa zameril na výsluch prítomných žalobcov, oboznámil strany sporu s tým, čo považuje za sporné, a následne čiastočne vyhovel návrhu žalovaného v 2. rade na doplnenie dokazovania z dôvodu rozpornosti tvrdenia vypočutého znalca so závermi predloženého znaleckého posudku. Stranám sporu bol určený termín na formuláciu otázok znalcovi do 10. novembra 2021 a pojednávanie bolo odročené 21. apríla 2022, čo je s prihliadnutím na skutkovú zložitost' veci primeraný časový odstup. Komplexným posúdením uskutočnených úkonov v chronologickom slede vo vzťahu k momentu opätovného podania ústavnej sťažnosti (7. júna 2021) ústavný súd konštatuje, že okresný súd v ďalšom priebehu napadnutého konania postupuje plynule a v jeho postupe ústavný súd nevzhliadol nečinnosť alebo pochybenia, ktoré by mali za následok vznik neodôvodnených priet'ahov.

14. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, III. ÚS 359/08). Pojem „zbytočné priet'ahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06).

15. Aj keď ústavný súd z opisu skutkového stavu uvedeného sťažovateľkou v jej ústavnej sťažnosti nezistil priet'ahy v napadnutom konaní, s odkazom na vlastnú judikatúru akcentuje, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, IV. ÚS 513/2020). K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovacia prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy a zložitosti veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 50/2015). Ak aj sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukázala na rozhodnutia ústavného súdu a tvrdila, že dĺžka súdneho konania nemôže trvať viac ako tri roky alebo akceptovateľná nečinnosť môže trvať maximálne tri mesiace, tento záver z ňou uvádzaných rozhodnutí nevyplýva. To, či ojedinelá nečinnosť orgánu verejnej moci, hoci aj v trvaní viac ako troch mesiacov, môže byť kvalifikovaná ako zbytočné prietahy, posudzuje ústavný súd v kontexte celej prejednávanej veci (m. m. II. ÚS 109/2021) a rovnako tak postupuje, ak ide o posúdenie trvania konania ako celku.

16. Ústavný súd súčasne dáva do pozornosti, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011). Ústavný súd uzatvára, že celková dĺžka napadnutého konania, ako aj sťažovateľkou namietaná „nečinnosť“ okresného súdu nenapĺňa svojou intenzitou požiadavku závažnosti do takej miery, aby táto dosiahla ústavnoprávny rozmer.

17. Ústavný súd sa bližšie nezaoberal ani námietkou sťažovateľky o porušení jej práva podľa čl. 13 dohovoru v zmysle doplnenia jej druhej ústavnej sťažnosti z 13. augusta 2021, keďže sťažovateľka nepredniesla žiadnu konkrétnu skutočnosť na preukázanie svojho tvrdenia a opätovne iba všeobecnou formuláciou odkázala na doterajšiu dĺžku vedeného súdneho sporu s absenciou meritórneho rozhodnutia.

18. Vzhľadom na konkrétne okolnosti danej veci (k tomu pozri bod 13 odôvodnenia tohto rozhodnutia) ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že neexistuje okolnosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľkou namietaných právach. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

19. Ústavný súd si nemohol nevšimnúť obsiahlosť textu predloženej ústavnej sťažnosti (26 strán), v ktorej sťažovateľka na viacerých miestach opakuje svoje tvrdenie o neprimeranosti dĺžky trvania sporu, nečinnosti okresného súdu, jeho neefektívnom a nesústreďenom postupe. Argumentácia predstavená sťažovateľkou je prevažne založená na všeobecných tvrdeniach bez uvedenia konkrétnych skutočností umožňujúcich reálne posúdenie ich negatívneho materiálneho dopadu na osobu sťažovateľky a jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavná sťažnosť tiež vykazuje mnohé nepresnosti a zmätočné formulácie sťažovateľky, ako aj duplicitné uvádzanie niektorých jej tvrdení.

19.1 Sťažovateľka napr. zmätočne namieta „... *nesústreďenosť, nekoordinovanosť a laxný prístup porušovateľa, ktorý spôsobil to, že porušovateľ po pokračovaní po druhom (nezákonnom) prerušení namietaného konania za obdobie 6 mesiacov absolútnej nečinnosti, si nevšimol (čo si mohol všimnúť už pri prvom prerušení konania), že v súvisiacom konaní nebolo uplatnené príslušenstvo k pohľadávke...*“ (kapitola I bod 11 ústavnej sťažnosti), obdobne aj že „... *súd prvej inštancie nekonal*

efektívne, resp. konal dokonca protizákonne, a nesústredene keďže jeho rozhodnutie o zastavení namietaného konania sa v časti príslušenstva a trov vrátilo opätovne porušovateľovi...“ (kapitola VIII bod 81 ústavnej sťažnosti). Uviedla, že podala návrh na pokračovanie v konaní „... *po právoplatnom skončení súvisiaceho konania...*“ (kapitola IX bod 107 ústavnej sťažnosti), a poukázala na nezákonný postup okresného súdu v podobe opakovaného prerušenia namietaného konania (kapitola XI bod 156 ústavnej sťažnosti). Uvedené tvrdenia sťažovateľky nie sú pravdivé a sú v rozpore so skutkovým stavom veci.

19.2 Sťažovateľka tiež nesprávne formuluje svoj názor, že ak by okresný súd aj začal konať „... *napríklad vydaním neprávoplatného rozhodnutia v časti zrušeného uznesenia, ktorým odvolací súd vrátil vec porušovateľovi...*“ (kapitola VI bod 33 ústavnej sťažnosti). Z priebehu napadnutého konania je zrejmé, že krajský súd na základe sťažovateľkou podaného odvolania uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (k tomu pozri bližšie bod 10 odôvodnenia tohto rozhodnutia), čo napokon sťažovateľka uvádza aj sama na inom mieste svojej ústavnej sťažnosti (napr. kapitola VIII bod 79 ústavnej sťažnosti).

19.3 Nesústredenosť sťažovateľky možno konštatovať aj v zmätočnom a nesprávnom označení vo veci konajúceho súdu ako „*Okresný súd Senica*“ (kapitola V bod 15, kapitola VIII bod 115, kapitola XI bod 176 ústavnej sťažnosti, bod 4 petitu ústavnej sťažnosti v znení jej písomných doplnení).

19.4 Ústavný súd uzatvára, že koncipovanie textu ústavnej sťažnosti vykazuje mnohé zrejme nesprávnosti a obsahovo logické rozpory, ktoré vytvárajú nežiaduci priestor na úvahy a domnienky vo vzťahu k sťažovateľkou namietaným právam, a to aj napriek tomu, že sťažovateľka je povinne zastúpená právnym zástupcom, čo by samo osebe malo byť predpokladom na naplnenie požiadavky kvalifikovanosti podaní adresovaných ústavnému súdu.

20. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

21. Nad rámec veci ústavný súd uvádza, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde] a keďže k odstráneniu sťažovateľkou tvrdenej právnej neistoty skutočne dôjde až právoplatným skončením napadnutého konania, nie je vylúčené, aby v prípade vzniku prietáhov v ďalšom priebehu napadnutého konania podala svoju ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu